

loby zahájeno v této příčině správní řízení. V takovém případě jest soudní řízení přerušiti až do právoplatného skončení správního řízení. Nestalo-li se tak, trpí řízení vadou podle § 503 čís. 2 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 16. února 1928, Rv I 1442/27.)

Žaloba o oduznání služebnosti cesty byla oběma nižšími soudy zamítnuta.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Otázka, zda pozemek parc. č. 464/5 jest lesem pokud se týče půdou věnovanou lesní kultuře, jest ovšem otázkou veřejného práva (§§ 2 a 3 cis. pat. ze dne 3. prosince 1852, čís. 250 ř. zák.), ale z toho neplyne, že nemůže soudy býti řešena ani jako otázka předurčující, neboť předurčující otázky mohou si soudy podle § 190 prvý odstavec c. ř. s. k vůli rozhodnutí soukromoprávního sporu samy rozřešiti i tehdy, jde-li o otázky veřejnoprávní, pokud ve zvláštních předpisech není stanoveno jinak. Dovolání napadá právem předurčující výrok odvolacího soudu, že p. č. 464/5 není ani lesem, ani půdou věnovanou lesní kultuře. Skutková zjištění, z nichž nižší soudy tak usoudily, opodstatňují jenom závěr, že se této parcely ve skutečnosti jako lesní půdy již neužívá, rozřešení právní otázky, zda přestala býti půdou věnovanou lesní kultuře, nemohlo se spolehlivě státi beze slyšení znalců lesnictví. Doplnovati řízení výsledkem znalců bylo by v souzeném případě zbytečným a neúčelným, neboť podle dopisu okresní politické správy ze dne 5. srpna 1926 bylo již před podáním žaloby zahájeno v této příčině správní řízení, jehož výsledek bude pro strany závazným. Bylo proto již pro uvarování se možného rozporu mezi výsledkem správního řízení a rozhodnutím sporu vhodným a účelným, by soudní řízení bylo až do právoplatného ukončení správního řízení podle § 190 prvý odstavec c. ř. s. přerušeno, a mělo se to tedy státi. Ano se tak nestalo trpí řízení vadou v § 503 čís. 2 c. ř. s. uvedenou a bylo rozhodnouti ve smyslu § 510 prvý odstavec třetí věta c. ř. s.

Čís. 7788.

Lhůta § 575, třetí odstavec, c. ř. s. k návrhu na vyklizení bytu začíná pro vypovídajícího dnem, kdy měla najatá místnost podle exekučního titulu býti vyklizena, předpokládajíc, že exekuční titul nabyt právní moci před tímto okamžikem, t. j. že vypovídajícímu bylo doručeno pravoplatné usnesení. Lhostejno, že se vypovídající dozvěděl dříve jiným způsobem o obsahu pravoplatného usnesení.

(Rozh. ze dne 16. února 1928, Rv I 2125/27.)

Žalovanému byla povolena v mimosporném řízení výpověď žalobkyně z bytu. Tvrdíc, že výpověď pozbyla účinnosti, ježto žalovaný nežádal do čtrnácti dnů po té, kdy měla být vykliditi, o povolení exekuce, žalovala žalobkyně o zjištění, že nárok žalovaného z usnesení o povolení výpovědi zanikl. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Neobstojí právní názor dovolatelky, že vypovídající (žalovaný) měl do čtrnácti dnů podati návrh na vyklizení, počítajíc ode dne, kdy podle usnesení výpověď povolujícího měla vypovězená být vykliditi, tedy do do čtrnácti dnů po 14. lednu 1927 bez ohledu na to, zda a kdy mu bylo doručeno usnesení rekursního soudu povolení výpovědi stvrzující. Čtrnáctidenní lhůta § 575 třetí odstavec c. ř. s. k návrhu na vyklizení bytu začíná běžeti pro vypovídajícího podle doslovu zákona dnem, kdy měla najatá místnost podle znění exekučního titulu (rozsudku, příkazu k vyklizení, usnesení výpověď povolujícího) býti vyklizena, ovšem předpokládajíc, že exekuční titul nabyt právní moci před tímto okamžikem k vyklizení stanoveným. Předpokládá tedy běh lhůty té, že rozsudek neb usnesení nabyly právní moci, a jich pravoplatnost, pokud se týče účinnost, jest opět podmíněna jich doručením oběma stranám (§ 88 zák. o soud. organ., §§ 416 a 426 c. ř. s.). Jakoby nebylo lze exekučně vykliditi vypovězenou z bytu v určeném termínu, kdyby jí nebylo doručeno rozhodnutí soudu druhé stolice před termínem k vyklizení určeným, tak na druhé straně nemůže pro vypovídajícího započítí běh lhůty podle § 575 třetí odstavec c. ř. s. k podání návrhu na exekuční vyklizení, dokud mu nebylo doručeno rozhodnutí soudu druhé stolice, tvořící s usnesením prvosoudním nerozlučnou součást exekučního titulu (rozh. čís. 1988 sb. n. s.). Poněvadž dle spisů o svolení k výpovědi usnesení rekursního soudu ze dne 13. prosince 1926, potvrzující povolení výpovědi, nebylo vypovídajícímu dosud vůbec doručeno, ač se tak mělo státi z moci úřední, nepočala mu dosud běžeti lhůta k podání exekučního návrhu podle § 575 třetí odstavec c. ř. s. a byl proto návrh na exekuční vyklizení bytu podaný vypovídajícím proti vypovězené teprve dne 25. správně 16. dubna 1927 podán včas, bez ohledu na to, zda a kdy on nahlédnutím ve spis zvěděl, že rekurs vypovězené byl zamítnut, čili nic, jelikož pro účinnost rozhodnutí není směrodatnou soukromá vědomost o osudu rekursu, nýbrž ta se řídí dnem úředního doručení rozhodnutí (§ 426 c. ř. s.).

Čís. 7789.

Zrušení politické exekuce z důvodu, že jest vedena na věci, jež jsou vyňaty z exekuce, a že nárok vymáhajícího věřitele částečně zanikl dlužníkovým vyrovnáním, nelze se domáhati pořadem práva.

(Rozh. ze dne 16. února 1928, R II 42/28.)